

stede et saadant Program. De Moderate mente, at det maatte dog vist være nødvendigt for dem, at deres Folk i Ministeriet nu traadte ud. Men se om de gjorde det. Nej, de bleve kønt siddende, og ikke alene det, men nu erklærer endog den højtærede Konseilspræsident, at dette Program er Grundlaget for det Ministeriums Dannelse, der i Øjeblikket sidder paa Ministerpladsen.

De Moderates Hovedorgan her paa Sjælland, „Sorø Amtstidende“, var heller ikke særlig mildt ved Programmet. De skrev den 27. September: „Vi mene, at lige saa vist som en handlende har Ret til at reklamere med Bukser og Kasketter, have Politikere Lov til at reklamere med nye Love og andre til Borgernes Velfærd sigtende Anstalter“. Det er en lidt haanende Tone, hvori dette Blad omtaler dette Program: Bukser og Kasketter! Hvem skulde nu have troet, at dette Blads Parti- og Meningsfæller saa hurtigt skulde trække i de Bukser, saa hurtigt skulde pynte sig med de Kasketter. Jo, de ere krøbne i hele Habitten, det kan man ikke misforstaa. Saa siger Bladet videre: „De 27« ville aldeles ikke holde offentlig Beværtning, de ville være en eksklusiv Klub, hvori de ville dyrke deres egne Husguder i Tro og i Tillid“. Deres egne Husguder, hvem mon det kan være? „Dette kan fornuftigvis ikke formenes dem. Der vil ikke en Gang være nogen sær Fristelse hos de 22 andre Venstremænd udenfor Radikalismen til at lade sig indballotere“. Der var ikke nogen „sær Fristelse“, dermed menes vel, der var ikke nogen stærk Fristelse for de andre Venstremænd til at lade sig indballotere. Saa meget mærkeligere er det, at de ere faldne for Fristelsen alligevel. De maa ikke være meget stærke i Troen. Havde det været en stærk Fristelse, kunde man forstaa, at de faldt, men naar deres egne Kolleger og Meningsfæller give Fristelsen Attest for, at den er ikke ret stærk, og de saa falde alligevel, staar det ret sørgeligt til med dem.

Se, det var en lidt løjerlig Velkomst, dette Program fik i den moderate Presse, og efter den maa vi andre have Lov til at undre os en lille Smule over, at hele dette moderate Parti med Ministeriet i Spidsen lader til at have det udmærket i

Læ af det samme Program, i Læ af det Program, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds lavede — som de Moderate sige — bagved deres Ryg. Men det laa maaske deri, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds kendte de Moderate; Grev Holstein kendte jo Højre. Grev Holstein fortalte Højre her i Salen ganske aabent og ærligt: Jeg har aldrig bedt jer om at støtte mig, jeg var ganske sikker paa, at I skulde nok komme alligevel. Det lader til, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har haft den samme Opfattelse af de Moderate. Han behøvede ikke at bede dem være med til at sige, hvad der skulde serveres, naar først Serveringen var paa Bordet, stolede han paa, at de tog for sig med god Appetit, og han har ikke faaet Uret i saa Henseende.

Jeg mindes, at en moderat Politiker en Gang, vistnok i 1905, brugte det Udtryk angaaende de Moderates Forhold til Reformpartiet: Vi ere ikke Heloter. Dermed vilde den moderate Politiker vistnok sige: Vi ere dog selvstændige Folk og tage ikke mod Slavekaar. Der var ogsaa en Tid nogen Udsigt til, at de kunde ytre en vis Selvstændighedslyst. Det er imidlertid nu gaaet af dem, og jeg gad vide, om de dog ikke ere Heloter alligevel. Det kan være, at ikke alle Medlemmer have deres historiske Kundskaber i saa god Orden som det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), og at de derfor ikke ere ganske paa det rene med, hvad en Helot er for noget. Jeg skal derfor tillade mig af det Konversationsleksikon, vi have staaende her i Salen, at lade dem vide, hvad en Helot er. Der staar her i dette Konversationsleksikon følgende: „Heloter, rimeligvis Navnet paa den oprindelige Befolkning af Lakonien, som ved Dorernes Indvandring for største Delen bleve Slaver . . . Heloterne vare Statsslaver, men stod desuden under deres egen særlige Herre. Kun Staten kunde bestemme over Helotens Liv og Villie, hans særlige Herre kunde ikke dræbe ham, og han kunde ikke heller sælge ham ud af Landet. De behandlede ofte meget grusomt, og formerede de sig for stærkt, sendte Spartanerne unge Krigere ud for at dræbe nogle af dem.“ Naar vi mindes den Maade, hvorpaa Reformpartiet